

Kelényi Béla

A. N. HAGYATÉKÁBÓL

Szantorini

Az üveg még most is biztosan őrzi az édes
vörösbor szagát. Egy lezárt kapu előtt,
a lépcsőn ültünk, előttünk a mélységbe
szakadt tenger. Kortyonként adtuk át
magunk a bódulatnak, és a vulkánra épült
város csendje úgy hullámszórt rajtunk
keresztül, ömlött egymásba, és maradt
törekeny vénáinkba zárva, mint a bor szaga.

*

Hűvös van egy ilyen nyárvégi estén. Egy kiadós
zápor után a levegő is megváltozik. A szél meg
felhőket sodor. Felhőket? Nyálkás csomók, ázott
vattadarabok lebegnek egy felfordított lavór
elszürkült alján. Hozzám egészen közel. Itt
minden nedves és csöpög. Egyenletes zaj, és néha
még ritmikus is. Lehet, hogy a konyhában nincs
elzárva a csap? A víz egy darabig még áll az
üveg pohárban, aztán túlcscordul, és végigfolyik
a mosogató alján. Mint egy patak, úgy görgeti
a nap maradványait a lefolyó felé. Nemsokára
már víz borítja a tányért és a néhány kiálló
kanalat, mint a süllyedni készülő romokat. Azután
vízben áll a konyha, a szobák, az ablak mögötti
házak, a fák és a fák alatt az autók. Súlyosan
fénylenek majd a gumikerekek. „Hé Áke! – mondom
magamnak – Hát mi történik itt?” Halkan,
csörömpölve kapcsol be a hűtő, talán azért, hogy

megfagyassza az összes vizet. Lehet, hogy kint már
régen jéggé fagytak a házak, a fák, az autók, és
csak ráfagyott volna az égre a hold és a sötét?

Új Forrás, 2003/4.

KELÉNYI BÉLA (1953, BUDAPEST) KASSÁK-DÍJAS LÍRIKUS